Luciana Stoicescu-Vaughan

POEZII

ooo*ooo

Sfârşitul lumii
Striga Lumea:
— E sfârşitul!

Răspunde Pământul:
— Va aste-e-e-e-pt…

Şi glasul macabru râde de larma.
Îngroziţi, oamenii se calca în picioare.
Din Cer pica pedeapsa cu tunet ce sfarma.

Niciunul nu-i rău. Smerenia implora.
În cor de căinţă, cerşesc tremurând
Cu ochii în sus… o singură ora!

Se amesteca tari, desfăcându-se hotare.
Nu mai exista nimic să despartă
Nici moartea ce vine, nici viaţa ce moare.

În faţa Lui, niciunul nu-i tare.
O mina-ncarcata de aur se-agita
Şi-o burta flămândă îşi cere iertare.

E haos deplin. Apa e cer, iar cerul e apa.
Slova din Carte prinde contur.
Cei vii, rugându-i pe morţi să iasă din groapa.

Începe Judecata din urmă.
Tăcere deplina. Oare a fost de ajuns
Jertfa Mielului din turma?

Bate gongul: Totul pentru adevăr!

Cercetarea va fi minuţioasă
Până la ultimul fir de păr.

Groaza e stăpâna peste omenire.
Se respira printr-o singură gura.
Acum, analiza este fără jertfire.

Urmează trierea – din câte se spune –
Acum e momentul suprem. Se va vedea
Cine se duce de tot şi… cine rămâne.

Nevăzutul vorbeşte: „După multe dezbateri
Concluzia îmi spune ca, niciunul din voi
Să trăiască de Apururi, nu poate!”

Geamătul Lumii se stinge sub stânci.
Universele plâng soarta Pământului.
Contopindu-se cu ţipete din străfunduri adânci.

…

Dimineaţă ma prinde picotind pe idei.
Cineva bate la use. A venit lumea
Să îmi ceară socoteala pentru sfârşitul ei.

ooo*ooo

Curriculum vitae
Eu am crescut cu Verdi.
Cu Bach şi Titzian.
Visând pe Buonarotti
În vers esenian.

M-am îmbătat cu Strauss.
Chopin mi-a fost amant
Şi-am adormit pe Goya
Cu gândul la Mozart.

Rimbeaud îmi e prieten.
Baudelaire e cam gelos.
Enescu-mi cânta seara
Cu-arcusul lui duios.

Rossini îmi alina
Iubirea pentru List.
Vivaldi ma transpune
Pe unde de artist

Şi ma ascund confuza
În gânduri delirante.
Pozând chiar pentru Rubens
În scenele flamande.

Titanii vieţii mele
Pe care i-am iubit…
De nu v-aş fi-ntâlnit
La ce-aş fi mai trăit?

ooo*ooo

De apoi
Va veni
Şi ziua aceea
În care ne
Vom odihni
Pe margine
De Eden

Între crânguri
Cu miros de
Ploaie tânără.
Răsfoind
Cartea dintâi
A perpetuării
Noastre
Prin veacuri…

ooo*ooo

Interpretare
Un curcubeu aiurit şi hoinar şi rebel mi-a făcut semn să mă duc după el.

Şi m-am dus ca un copil supus şi cuminte.
crezând în culorile lui sclipinde.

De-abia când l-am ajuns am văzut că-i un şarlatan.
un golan deloc sentimental şi extrem de banal.

În loc de multele culori fermecătoare şi-atrăgătoare.
era doar un reflex de soare.
răsturnat boem pe un val de mare ce lasă doar loc de… interpretare.

ooo*ooo

Retrospectiv
Timpul se strânge ca niciodată.
Vieţile noastre se-nvârt ca pe roată.
Astăzi mai jos.
mâine mai sus.
şi iar înapoi până ne-am dus…
O veşnică lupta şi un veşnic chin pin la ultimul drum şi cu asta AMIN.

Timpul se strânge ca niciodată.
Sfârşim cu-nceputul
…a fost odată…

ooo*ooo

În memoria lui Zoe Câmpeanu
Un clopot trist răsună în lume
Şi parcă totul din mers s-a oprit.

Năprasnică veste-nconjoara pământul
Și-mi pare – un coşmar de-nchipuit.

La ultimul drum al tinerei vieţi
Și îngerii deplâng a ei soarta
Și-n graba se-aduna ca s-o aştepte
La a eternităţii deschisa poarta.

Priveşte în urma la ceasu-i oprit
De-un glonte rebel, blestemat.
Și dintr-odata-nţelege fatalul
Destinului ei atât de ciudat.

O lacrimă curge pe timpul trecut
Și-o stea cade din cer cu durere.
Dar ea se înalţă în sus, tot mai sus.
Acolo unde viaţa nu piere.

O voce se-aude-n acorduri astrale
Și cherubimi murmura-n cor.
E vocea lui Zoe ce încă străbate
De-acolo la noi, un cântec de dor.

ooo*ooo

Numai duminica
Nu ştiu de ce, câteodată, duminica
Îmi aduc aminte de tine.
Poate pentru că-i sărbătoare
Iar tu, o sărbătoare ai fost pentru mine.

Uneori amintirile au chiar şi umor.
Zâmbesc singura la imagini fragile
Și mă bucur de trecut. Apoi meditez
La destinul parca ursit de sibile.

Anii au trecut fără ştire de-atunci.
M-am luat cu firescul de fiece zi

Şi-am evitat să-mi mărturisesc
Ca în gândul ascuns, îmi aparţii.

Nu înţeleg de ce numai duminica
Îmi aduc aminte de tine.
Poate pentru că-i sărbătoare
Iar tu, o sărbătoare ai fost pentru mine.

ooo*ooo

Apocalipsa
Doamne, cum de mai poţi răbda nelegiuirea din grădina Ta?

Trăim în haos.
fără iubire.
n-avem nici rost.
nici mântuire.
cuprinşi de setea de mărire.
Suntem ca fiarele din jungla care pe care să ajungă.
nimicnicia nu se-ascunde şi răul peste tot pătrunde.

Ucide mina.
plânge gândul.
se înfioară tot pământul şi stelele din cer jelesc blestemul nostru pământesc.

Poate e timpul de pe urmă.
dar Mielul s-a-naltat din turma şi nu văd jertfa ce-ar putea să-nduplece miniia Ta.
ce-o simt ca vine în curând precum în Carte.
fulgerând.

ooo*ooo

După revoluţie
Ne-am mai făcut puţina faima
În ’89 de Crăciun
Când cu precizie s-a ţintit

În cel ce ne era stăpân
Şi am scontat pe mult râvnita.
Dorita liberalizare.
Creând prilej de dulci iluzii
Şi pagini multe de ziare.
Dar am omis previziunea
Ca s-ar putea mai rău să fie.
Îmbătându-ne cu apa rece
Din trista noastră România.

Parca blestem a fost asupra-i
Şi a întregii naţiuni
Ca din ce-a fost odată demn
Lăsat din moşi şi din străbuni.
Să se aleagă doar neghina.
Făcând ca poporul exasperat
Să nu mai înţeleagă rostul
Celebrei lovituri de stat.

L-aş cita pe Eminescu, întrebând:
„Unde eşti tu, Ţepeş Doamne.
Şi cum de n-ai strănepoţi
Să se-aleagă unul care
În faţa lui să tremure toţi
Şi să faca-o demonstraţie
De cum ar trebui să fie
Schimbarea complet la fata
Într-o noua România?”

Nu am scris atunci nimic
De ziua Naşterii Sfinte.
Când actul înfăptuit
M-a lăsat fără cuvinte.
Nu este pagina-n istorie
Şi nicio naţiune n-a comis
În ziua de Crăciun o crimă.
Oricât era duşmanul de proscris.

Ne mai miram de biata soarta
De azi a ţării noastre
Şi ne-ntrebăm ce demon oare
Ne urmăreşte dintre astre.
Chiar de am ocoli subiectul
Dorind să-l ştergem din memorie.
El ramine-un document unic
Pentru scurta pseudoglorie
A celor ce-au crezut în ea.

Poate acest Crăciun s-aducă
Schimbarea care se dorea…

ooo*ooo

Dilema

Mi-e inima-mpartita-n două de-al vieţii trist ecuator de ce n-am aripi ca să zbor cu jumatatile-amindoua… (?)

ooo*ooo

Metamorfoza

Am devenit ca ţine de piatra şi plumb şi parcă-aş vrea să m-ascund.

să nu mai ştiu de nimeni şi nimic.

Să nu-ţi stau în cale.

să nu mă vezi.

oricum ar fi prea mult ca să mai crezi că m-am schimbat şi-am devenit ce ţi-ai dorit şi astăzi sunt femeia ideala cu chip frumos şi mintea goală.

ooo*ooo

Lui Eminescu
Odihna de veci a strămbunilor mei
Ia-mă la tine sub floarea de tei
Să dorm nesfârşitul cu drag
În lăcaşul strâmt din lemnul de fag.

Mi-e mintea obosita de continua lupta.
De chin inima în două e ruptă.
Tânjesc pacea şi liniştea morţii
Suprema stăpână pe stigmatul sortii.

Cu lacrima alba îmi ţes răzvrătire
Poruncii ursitei să n-am mulţumire
Şi viaţa îmi trece în goana nebuna
Dând loc deznădejdii ce-n şir se aduna.

Mi-e ziua un zid, iar noaptea un clocot.
Urechea îmi cânta cadenţă de clopot.
Colind pe coclauri trăind fără rost
Şi-mi pare un vis trecutul ce-a fost.

ooo*ooo

Platonic
Soarele s-a-ndrăgostit!
Dar de cine credeţi oare?
De splendida noastră luna
Ce străluce când rasare.

Ea, îi ştie lui iubirea
Şi o ştie şi pe-a ei.
Dar ce trist că nu se poate
Să se vadă între ei…

Şi aşa, timp după timp.
Ei dispar şi-apar pe rând
Cu iubirea reciproca
Ce şi-o poarta doar în gând.

Poate de s-ar fi-ntâlnit
Pe meleag de univers
La o vreme oarecare
Ar fi luat-o-n sens invers

Şi din iubirea cea mare
Declarata pe vecie
Ar fi rămas doar divorţul
Consemnat pe o hârtie.

ooo*ooo

Acrostih bilingv
Amurg de vara se coboară
No me olvides astă seară
Trimite dorul să mă cheme
Acuerdo peste noi şi vreme
Muy mi malvado poţi tu ştii
Iubirea mea din nopţi târzii?
Nu bănuieşti oare pricina?
Am gândul sus… la Antamina.

ooo*ooo

Mă cert cu Dumnezeu
Am ţipat la Dumnezeu:
— Tata, ce-ai făcut cu mine
De-ai uitat că sunt şi eu
Printre cei creaţi de Tine?

N-am primit niciun răspuns.
Lacrima curge navala
Şi îmi vine s-o iau razna
Fără nicio socoteala.

Am trei cărţi şi o valiza.
O umbrela şi-un album.
Toată marea mea avere
Ce m-a însoţit la drum.

Când privesc în urma toate
Şi la astea as da foc.

Nu mai am nimic nevoie.
Nici nevoie de noroc.

...

Dupa-o vreme oarecare
Dumnezeu îmi da răspuns:
— N-am uitat cum ai crezut.
Altfel cum de-ai fi ajuns
Atât aproape de Mine
Dacă totul ţi-ar fi fost
Numai cald şi numai bine?

*oo*ooo*oooo*o* * *o*oooo*ooo*oo*